

CENTRALE RAAD VAN BEROEP
10 december 1993
(Mrs. Kasdorp, Janssen, Van der Kolk-Severijns)

AOW 1992/76

H.C.M. D. te Sabres (Frankrijk), eiser,

tegen

Het bestuur van de Sociale Verzekeringsbank, gedaagde.

I. Ontstaan en loop van het geding

Onder dagtekening 21 mei 1987 heeft gedaagde aan eiser mededeling gedaan van zijn beslissing de ten onrechte voor de verplichte verzekering ingevolge de AOW en de AWW betaalde premie niet aan te merken als te zijn betaald voor de vrijwillige verzekering ingevolge deze wetten.

De Rb te Amsterdam heeft het door eiser tegen deze beslissing ingestelde beroep bij uitspraak van 25 sept. 1992 ongegrond verklaard.

Eiser heeft tegen deze uitspraak hoger beroep ingesteld op de door hem bij beroepschrift uiteengezette gronden.

Het geding is behandeld ter terechtzitting van de raad van 12 nov. 1993. Eiser is daar niet verschenen. Gedaagde heeft zich doen vertegenwoordigen door J.M.C. Mulder, werkzaam bij de Sociale Verzekeringsbank.

II. Motivering

Voor de voorgeschiedenis zij verwezen naar 's raads uitspraak van 10 juli 1991, AOW 1986/37, RSV 1992, 223.

Bij die uitspraak heeft de raad beslist dat eiser sedert 1 mei 1974 geen ingezetene van Nederland meer was, omdat hij, naar de omstandigheden beoordeeld, in Frankrijk woonde en dat hij ook anderszins vanaf die datum tot aan het bereiken van de 65-jarige leeftijd niet verzekerd is geweest ingevolge de AOW. Het Ministerie van Defensie heeft, na enige correspondentie met eiser, wel AOW/AWW-premie ingehouden op de hem ingaande 1 mei 1974 toegekende UKW-uitkering. Bij schrijven van 10 mei 1986 heeft eiser gedaagde verzocht die premie aan te merken als te zijn betaald voor de vrijwillige verzekering ingevolge de AOW en de AWW. Dit verzoek is bij de bestreden beslissing afgewezen. Eisers beroep tegen deze beslissing is bij de aangevallen uitspraak ongegrond verklaard.

Met 's raads uitspraak van 10 juli 1991 is komen vast te staan dat eiser vanaf 1 mei 1974 niet verzekerd was ingevolge de AOW, zodat de inhouding van AOW/AWW-premie op zijn UKW-uitkering ten onrechte heeft plaatsgevonden. Voorts staat vast dat eiser het verzoek om toelating tot de vrijwillige verzekering niet binnen de daarvoor wettelijk geldende termijn heeft ingediend. Het gaat derhalve in dit geding - zoals de raad reeds in een overweging ten overvloede in de uitspraak van 10 juli 1991 heeft aangestipt - om de vraag of er gronden zijn die gedaagde zouden verplichten te handelen in afwijking van de wettelijke voorschriften.

Eiser heeft in zijn beroepschrift wederom aandacht gevraagd voor het feit dat zijn vrouw en hij in 1974 niet wisten of het leven in Frankrijk hun al dan niet zou bevallen. Hij heeft voorts de nadruk gelegd op het schrijven d.d. 9 dec. 1974 van het Ministerie van Defensie, waarin - voor zover thans van belang - werd medegedeeld dat hij in verband met zijn inschrijving in het bevolkingsregister van de gemeente Wassenaar alsnog te rekenen van 1 mei 1974 onder de verzekering voor de AOW was gebracht.

De raad vermag hierin niet voldoende gronden te zien die gedaagde zouden verplichten eiser alsnog, in afwijking van de wettelijke voorschriften, toe te laten tot de vrijwillige verzekering (en de ten onrechte ingehouden premie aan te merken als te zijn betaald voor de vrijwillige verzekering). Bedoelde passage uit de brief van 9 dec. 1974 kan naar het oordeel van de raad niet los worden gezien van de overige door het Ministerie van Defensie aan eiser verschaft voorlichting, met name vervat in de in de aangevallen uitspraak genoemde brief van 29 aug. 1974, die in hoofdzaak betrekking had op de betaalbaarstelling van eisers UKW-uitkering (waarvoor een formele inschrijving in een Nederlands bevolkingsregister voldoende was), en waarin eiser er met zoveel woorden op werd gewezen dat de uitvoering van de AOW en de AWW tot de competentie van de Sociale Verzekeringsbank behoort, zulks met het advies zich voor het verkrijgen van inlichtingen met betrekking tot aanspraak op AOW-pensioen en vrijwillige premiebetaling tot die instantie te wenden.

Naar aanleiding van eisers stelling dat geen sprake kan zijn van een onbevooroordeelde motivering van de aangevallen uitspraak aangezien de enkelvoudige kamer was bemand door dezelfde persoon die indertijd was opgetreden als voorzitter van de Raad van Beroep die op 23 sept. 1986 afwijzend besliste, zij opgemerkt dat het enkele feit dat een rechter heeft deelgenomen aan de totstandkoming van een uitspraak waarbij de betrokken justitiabele in het ongelijk is gesteld, niet meebrengt dat die rechter niet meer zou mogen optreden in een later twistgeding van dezelfde justitiabele.

Beslist moet worden als volgt:

III. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende:

Bevestigt de aangevallen uitspraak.